

రిక్షా రంగడి కొడుకు రవి, కోటేశ్వర్రావు గారి ఏకైక పుత్రిక రాధ వేరే పనిలేక పరస్పరం ప్రేమించుకున్నారు. కాబట్టి “ఈ నెత్తావి తెమ్మెరలో నాకు బలే తిమ్మిరిగా ఉంది” అనే పాట మొదటి చరణం ఊటీలో పాడి సైకిలు తొక్కుతూ, రెండో చరణం పాడానికి అరకు లోయలోకి వచ్చారు. అప్పుడు ఆ సైకిలు అందమైన కారులా మారిపోతుంది. అక్కడ రాధ చలేస్తున్నా సరే చచ్చినట్టు నీళ్ళలో మునిగి “అబ్బ లాగుతున్నాయి నరాలు, వేసుకో మన్మథ శరాలు” అనే రెండో చరణం పాడాక కారులో స్పీడుగా బయల్దేరారు.

కథా క్రమం కొద్దీ దార్లో ఏక్విడెంట్ అవుతుంది. రవి కారులోనే తెలివి తప్పి పడి పోయాడు. రాధ కార్లోంచి కొండ చరియల్లోకి దొర్లి లోయలో ఉన్న గెడ్డం బాబాగారి వూరి పొకలో మంచం మీదకి జాగ్రత్తగా పడింది. రాధ, గోపి గత స్మృతులు కోల్పోయారు. తెలివి తప్పి పడి ఉన్న రవిని రత్నభూషణరావు అనబడే పిల్లలు లేని లక్షాధికారి తీసుకు వెళ్ళాడు.

సినిమా కథల తీరుపై వ్యంగ్య రచన

రాధని చూడగానే చిన్నప్పుడు తప్పి పోయిన తన కూతురు, పైడితల్లి జ్ఞాపకం వచ్చి గెడ్డం బాబా ఆమెను అమిత వాత్సల్యంతో చూడసాగాడు.

ఆస్తి కోసం కాకుల్లా కాచుక్కూర్చున్న వారసులకి కాకుండా రవికే రాసిచ్చేద్దామనుకున్న రత్నభూషణరావు దత్తత చేసుకుందామనుకున్నాడు.

ఏక్విడెంట్ సంగతి తెలిసి రవి తండ్రి రంగయ్య లబోదిబోమంటూ రిక్షా తొక్కుకుంటూ రత్నభూషణరావుగారిల్లు చేరుకున్నాడు. తండ్రిని గుర్తించలేక తనయుడు రవి “ఎవరు నువ్వు” అని రంగయ్యని అడిగాడు. దబ్బుకి ఆశపడి కన్న తండ్రినే గుర్తుపట్టనట్టు నటిస్తున్నాడనుకుని రంగయ్య “నీలాంటివాడు నాకొడుకే కాదు” అని ఆవేశపడ్డాడు. “అదే నేనూ అంటున్నాను” అన్నాడు రవి అమాయకంగా. కళ్ళ నీళ్ళు గ్రుక్కుకుని, కోపం దిగమింగుకుని రంగయ్య తిరిగి వెళ్ళిపోయారు.

కూతురికోసం వెదికి వెదికి వేసారి కోటేశ్వర్రావుగారు గెడ్డం పెంచుకుని కళ్ళద్దాలు పెట్టుకుని, శాలువా కప్పుకుని, అస్తమానం ఆస్థమా ఉన్నవాడిలా దగ్గుతూ కూతుర్ని వెదకసాగాడు.

కన్నతండ్రిలా అభిమానంగా చూస్తున్నా కూడా గెడ్డంబాబా ప్రవర్తన రాధకి ఏమాత్రం నచ్చలేదు. చీటికీ మాటికీ సినిమాలో తండ్రిలా “నా తల్లీ నా తల్లీ” అని అనవసరంగా కౌగలించుకోడం, రాత్రి వేళ తన గదిలోకి వచ్చినందుం మీద చెయ్యి మాత్రమే కాక బేట్రీలైటు కూడా వేసి ఇంకా క్రింది భాగాలు వెదక ప్రయత్నించడం రాధకి ఎంతో భయాన్ని, ఆందోళనని కలుగచేస్తాయి.

ఒకరోజు రాత్రి గెడ్డం బాబా బేట్రీ లైటుతో తన గదిలోకి దొంగలా రాగానే “ఏమిటీ పని బాబా! నేను నీకు కూతురిలాంటిదాన్ని కదా” అని అడిగింది. “అందుకే తల్లీ ఈ అన్వేషణ” అని బాబా ఆమెను కౌగలించుకోబోయాడు. రాధ తప్పించుకుంది. “నిన్ను చూస్తుంటే తప్పి పోయిన నా కూతురు జ్ఞాపకం వస్తోంది. నా కూతురుకి పిర్ర మీద పుట్టుమచ్చ ఉంటుంది. నువ్వు నా కూతురివే అయివుంటావు. ఏదీ ఒక్కసారి చూడనియ్యి” అని బతిమాలసాగాడు.

“పుట్టుమచ్చ ఉంటే కూతుర్నే అవుతాను. లేకపోతే అంతా చూశాక కూతుర్ని కాదుకదా అని నీకేదైనా దుర్బుద్ధి పుడితేనో” అని రాధ మొరాయింది. బాబా చూపించమని బలవంతం చెయ్యసాగాడు. రాధ చూపించనని పెనుగులాడసాగింది. రాధ అడవుల్లోకి పారిపోయింది. గెడ్డం బాబా వెంటాడసాగాడు.

రంగయ్య రిక్తాలో దేవుడి గుడికి వెళ్ళి తిరిగి వస్తున్న కోటేశ్వరావు రాధని చూసి రిక్తాలోంచి చూసే "తల్లీ ఇన్నాళ్ళకి దొరికావా" అని అమెను వాత్సల్యంతో కౌగలించుకో పోయాడు. తండ్రిని గుర్తించలేని రాధ "నువ్వు కూడా వుట్టా మచ్చ చూపించమంటావా?" అని వీడరించుకుని షారిపోసాగింది. ఆమె వెనక రంగయ్య రిక్తాలో కోటేశ్వరావుగారు, వారి వెనుక గెడ్డం బాబా వెంబడించసాగారు.

కాదులో షికారుకి వెళ్ళిన రవి రాధను దిక్కింది కాదులో ఎక్కించుకుని తీసుకు వెళ్తూ గత వృత్తులు గుర్తు లేక సరికొత్తగా రాధని ప్రేమించసాగాడు.

అట్టి కోసం రవిని హత్య చెయ్యడానికి రత్నబాబురావుగారి వారసులు రాధని హత్య చెయ్యడం కోసం కోటేశ్వరావుగారి వారసులు క్షిప్రంతో ఐదులైదే దారిలో ఒకరికొకరు ఎదురై చెప్పలాడుకోసాగారు. అటువైపే వచ్చిన కాదులో ఉన్న రాధకి రవికి తలొక్కింటికి ఒక్కొక్క చెప్పి తగిలాయి. పర్యవసానంగా ఇద్దరికీ గత వృత్తులు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. వాటితో పాటు కోటేశ్వరులు వచ్చి దుండగుల్ని పట్టుకున్నారు.

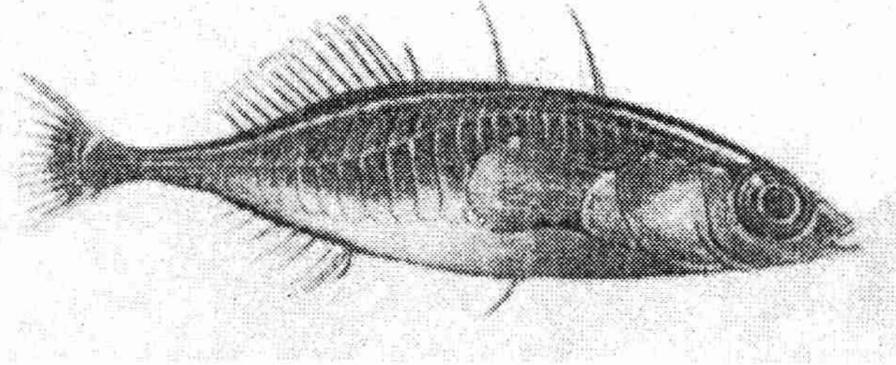
"తప్పితి వచ్చిన రవి, తండ్రి రంగయ్యని గుర్తుపట్టి "నాన్నా" అని కౌగలించుకున్నాడు. రత్నబాబురావు ఆస్తి అంతా అతనికి రాసిచ్చి మూడు ఏడునాలతో దీవించి వెళ్ళిపోతుంటే రంగయ్య ఆయన్ని పిల్చి "కారు లేకుండా ఎలా చెల్లాల బాబూ! ఈ రిక్తా తీసేసుకోండి బాబూ" అని రిక్తా క్యాగం చేశాడు. ఆయన రిక్తా తొక్కుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

ఈ రాధ కేసి చూసి చూపాడు. రాధ వీర్యతో ఉం దించుకుంది.

క్రీగంబ అతన్నీ కొంటెగా చూసింది. ఇంతలో గెడ్డంబాబా వచ్చి "రాధకి పిర్ర మీద వుట్టా మచ్చ ఉంటుంది" అన్నాడు. "నీ పుట్టు మచ్చ ఆ గెడ్డంగాడికి ఎలా తెలుసు నీచురాలా" అని రవి అమెని ఆపార్థం చేసుకున్నాడు.

కోటేశ్వరావుగార్ని గుర్తుపట్టిన రాధ "నాన్నా" అంటూ వచ్చి తండ్రిని కౌగలించు

తండ్రిని మించిన దైవము లేడు

సాధారణంగా తల్లి తన సంతానం మీద ఎంతో ప్రేమ కనబరచి అవి ఎదిగే వరకు కంటికి రెప్పలాగా కాపాడుకుంటుంది. అది సర్వత్రా సత్యమే అయినా కొన్ని సందర్భాలలో తండ్రి పిల్లల పెంపకంలో పూర్తి బాధ్యత వహిస్తుంది. ముఖ్యంగా చేపలలో ఇది కనబడుతుంది. అందులో మరింత గణనీయమైనది స్టికిల్ బ్యాక్ అనే చేప శాస్త్రీయంగా దీనిని **GASTERUSTEUS ACULEATUS** అంటారు. ఉత్తరార్ధగోళంలో చాలా చోట్ల ఇది కనబడుతుంది. పృథ్వవాజం కొడవలి లాగా ఉంటుంది. దాని ముందు మూడుముళ్ళు ఉంటాయి.

సంతానోత్పత్తి కాలంలో మగచేప పొట్ట ఎర్రగా తయారవుతుంది. మిగతా శరీరం నీలంగా ఉంటుంది. తరువాత నీటి అకులు పుల్లలని జిగటతో అతికించి గూడు తయారు చేసుకుంటుంది. ఆ జిగట మూత్రపిండాలు నుంచి తయారువుతుంది. గూడు బంతిలా మధ్య గుండ్రని హాలులా ఉంటుంది.

తరువాత దారినపోయే చేపలని తన గూడులోకి రమ్మని ఆహ్వానిస్తుంది. అలా వచ్చిన ఆడ చేప అందులో గుడ్లు పెట్టి వెళ్ళిపోతుంది. ఆ తరువాత అది మరేమీ పట్టించుకోదు. ఈ తండ్రిచేప వాటిని ఫలదీకరించి కాపాడుకుంటూ ఉంటుంది. ఇలా తండ్రిచేప జాగ్రత్త పడకపోతే ఆ తల్లి చేపే వచ్చి గుడ్లని ఆరగిస్తుంది. మగచేప తన వాజాలతో ఊపుతూ కొత్త నీరు వచ్చేట్లు చేస్తుంది. చెడు పదార్థాలు పనికిరాని గుడ్లని బయటకు తీసి వదిలిపెడుతుంది.

3 వారాల తరువాత పిల్లలు బయట పడతాయి. అల్లరి చిల్లరగా అవి బయటకి పోతే గదమాయించి తిరిగి తన గూడులోకి తరుముతుంది. ఆ తరువాత వాటిని కాపలా కాయడం కష్టం అవుతుంది. అయితే ఆ సరికి అవి స్వంతంగా కాపాడుకోగలుగుతాయి.

చాలావరకు స్టికిల్ బ్యాక్ మంచినీటి చేప. కానీ సముద్రంలో కూడా కనబడుతుంది. యూరప్, ఆసియా, ఉత్తర అమెరికాలలో ఇంకా ఇలాంటి జాతుల స్టికిల్ బ్యాక్లు కొద్ది తేడాలతో కనబడుతాయి.

- జమ్మి కోనేటిరావు

కుంది. దాస్తో ఆయనకి ఊపిరి ఆడక దగ్గు వచ్చింది. ఆయన కాస్తేపు అలా దగ్గి దగ్గి "రాధ నా స్వంత కూతురు కాదు. పద్దెనిమిదేళ్ళ క్రితం సంతలో దొరికింది. పిర్ర మీద పుట్టుమచ్చ ఉంది" అని చెప్పి చచ్చిపోయాడు. కాని గెడ్డం బాబా ఇచ్చిన కషాయం తాగి గండం గడిచిపోయింది. కొండలన్నీ పరుగెట్టిన ఆయాసానికి గుండెపోటు వచ్చి తట్టుకోలేక, ఎన్ని మూలికల్ని, ఔషధాల్ని, రాధని కోటేశ్వర రావు చేతిలో పెట్టి "కన్న తండ్రివి కాక పోయినా రాధ బాధ్యత మీదే!" అని గెడ్డంబాబా

హఠాత్తుగా కన్నుమూశాడు. ఇంతలో రాధ వాంతి చేసుకుంది. పుట్టుమచ్చ సంగతి క్షమించినా రాధకి వాంతి ఎందుకు వచ్చింది. అని రవి మళ్ళీ ఆమెను శంకించబోతూ ఉండగా రాధ అతన్నీ కార్లో ఎక్కించుకుని "ఈ నెత్తావి తెమ్మెరలో నాకు భలే తిమ్మిరిగా ఉంది" అని పాట ప్రారంభించింది. "అవును జ్ఞాపకం వచ్చింది" అన్నాడు రవి. కథ సుఖాంతమే కానీ పుట్టుమచ్చని మనం చూడలేదే అనే బాధ మనకి మిగిలి పోతుంది. (ఆంధ్రజ్యోతి వీక్షి నుండి) *